

מסורת הש"ס

ט.

הערה שקלים

פרק שלישי פרקים

קרבן

הוא דין הוות. מדה שהיתה לנו מקדמית: ה"ג ומה לא קרי לה עסיקה. שהי בזמן ההוא לא היתה המדה היא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקתא כדלמרא ר"מ דלף ר"י היה במקומו של ר"מ: ומגני בגין דהוה ציומו. א"ע"ג דכבר עברה מ"מ אין לקרותה ישנה כיון שהיתה ציומו: ה"ג חיש דאמרי דהוה ועירא ורבה ווערנא ולא וערנא כמה דהוה. וה"פ נא לתרן ולמה אמר ר"מ עמיקתא משום שנפחתה מרביעית ואח"כ הוסיפו עליה ואוקמוה מרביעית ואח"כ עמיקתא דלן לטעות דלמדיה ענפחתה קלאמר דלמ"כ הל"ל הא דלמ"ג לן שפתה הוא מדה רביעית וע"כ היינו מפרשין דלמדיה גדולה קלאמר אבל השתא דהמדה קטנה שציומו לא היתה כצוה להשתא הקטנה שהיתה כצוה להשתא והוא אינא למטעי דעל הראשונה הפחותה נאמר עמיקתא לנך קלאמר הדא דין הוא כלומר דהוה דהוה ציומו קודם ולו שהיה לנך עכשיו וליכא למטעי: ה"ג חיש יבש כניס דברי רבי נפח. וה"פ אס הוילא לה"ר ר"ן יבש עקבש כות חייב דמשיקרא הוי רביעית ולא דבעין רביעית שלם כקדוש ולא סגי רביעית משום דקדוש ללו בר מוניה הוא: אפילו ר"ג דלמרא חף ציין רביעית צעין כ"ש דמתניתין דלמרא כולן רביעית ולית ליה ל"ה הא דלמריין כמון דקדוש לאו בר מוניה הוא: וטעור דמא משום נבילה. שלא היה בר מוניה וכל רביעית רביעית לכשיקרא לא יהיה בו כוית ואין בו טומאת נבילה: עד כמה. דס היה זה שטתהו אורו משום נבילה: ולא אשגה ציה. ולא השיב לו ר' סימון דבר: ה"ג ושאל לוינ"ל וא"ו: ה"ג ובשאל ל"ה על דלא וכו'. והרע ל"ה על ר' סימון על שלא השיב לו על שאלתו: מתי הדיון עובדא. סיפר המעשה (שמו"ט) [שמתה] הפרדת של צות רבי וטעור דמא משום נבילה: א"ל ר"י צר כינשא ל"ר סימון. צדקן אשלה אס עד רביעית הוא דגסיחו אבל יומר מכאן טעמא לו אפילו יומר מרביעית טעור: ובעט ציה. רבי סימון דוקא אורו כמנדלו. ל"ה גבר בו: א"ל ר"י. ל"ר סימון משום דשאל לך דבר תורה אל מיתין ציה בתמיה: א"ל הא דלא השגתי לו הוהן שלא היתה דעמי מייבשת ענת ההיא: זה ענוקת חטים לשנה. שאין לו קרקע לזרוב והייתי חייב תלושים שאינו יודע אס יהיו לו מעות לשנה הבהא: ה"ג סדיק. מוכר וצוהאל חיש שאין לו וזה הלוקח אופה משבת לשבת ולמחר וימס רמו לשבת שהיוס הולך אחר הלילה: זה הלוקח מן הפלטור. מן הגמחים שאילו לא יהא לו למחוס למכור: ולא אפלטור סמוך. ואין דעמי מייבשת על ליה להשיב לו: ה"ג ומאי דוון. מאי חיל היה על אס יומר מרביעית טעמא או טעור: טעור רבי"ב מתמיתין היא צ"פ דעדיות: על אס נבלת הוא וקס"ד טעור לגמרי אפילו חייב מרביעית: ופריך טעור טעור. שהוא טעור להשכיר ארעיס שאינו מכשיר אלל דס השותם צענת צמיחה אלל לטמא מודה רבי"ב שדס נבלת מנמא: ומשי סמן טעור. כמשכירין פ"י: ואין לנו כיוולא נו. וקס"ד שאין לנו דס כיוולא שאינו מכשיר ומטמא צ"ל דס נבלת אפילו טעור לו מנמא: ה"ג ואין לנו כיוולא הא כשעור טומאול וכו'. וה"פ דקשיא ליה ללמא הא דלמרי כיוולא בו היינו לענין שישטא הדס כשעור אלל שהין כשעור מני מנמא כשעורא ואפילו הדס ללו אלל דמו של נבלת מיהו מנמא כשאינה רביעית ומטמא דמנמא רביעית כשקירוש עמוד לו כוית דמתמא נבלת מנמא: מ"ד טעמא. והיינו ריב"ל דלעיל כ"ר דלמרא כ"פ דעדיות שצ"ה עמיתין ד"ס נבלת: ומ"ד טעור. דהיינו מתמיתין דמכשירין כ"ר כן כמירא: ה"ג א"ל ר"ב אכדומי דמן נחופה ואופה. וספיר קמרת דר"י הוא דמנמא דרבי יהודה מורה ורואות דבי נשיאה הוי שהרי פרטת שבת כמיה: היא ה"ר הורה דיתר מרביעית טעמא כשענמיה: קוון. מי שהוא בעל שיער לא ימירס שמה יולא כשעורו וקוון הוא מלשון קוואוטי תמלס ורמזים פירש עני ונבלת להון מלשון קמי: נמי: ה"ו מפספסין קולקין. ה"ו משפספין צעיר המורס אס היו שפערות דפוקים תממת זיעה וואה. ל"ה קילקו הוא חלוק של כמר שיש לו יעמין וכשהיה המורס לבוש חלוק כזה הוי מפרדיין אותן היעמין שלא יתשעו העמיתין המעות בחיור: מרביין היו עס הפורס. כדי שלא יתן דבר בתוך פיו: ופריך וימלא פומיה מו. היה לו למלאות פיו מים ולא היו לריבין לדבר עמו: מפני הכרס. שהיו המורס לנך על ארבעותין כדך שמכריין על הפרשת תרומת הגורן: חיורו המחור כשנול. היינו המפסוקים מוזכר ומפורש שצדקן לנקות עצמו לפני בני אדם:

עין משפט

נר מצוה

יש א מיי פרק י"ח משנת ה"ב: כ ב מיי פרק א מה"ט הל"ד: כא ג מיי פרק י מטומאת אולכין הלכה ג: כב ד מיי פרק ב משקלים הל"ד ובהשגות: כג ה מיי שם הלכה ה: כד ו מיי שם הל"ד:

נוסחת הבבלי

(א) ו"ה צר ציבין בש"ר (ב) ו"ה ו"ה א"ל ר"י א"ל ר"י (ג) ל"ר כינשא על ר"י: (ד) ר"י א"ל ר"י (ה) נמן כמורה ר"י: (ו) שאלת ל"ר ו"ה ר"י צר ציבין אחריו ר"י: (ז) דוחפה לקופה ר"י: (ח) לא היה מחפה שמה ישמה את המורס וימירס את דבר המורס ר"י:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ומה קרי ליה עמיקא כן בגין דהוה ציומו ועירא ורבתא ואחשית כ"י יומן כ"ל: [ב] צ"ל אמר ר"י יומן הדא דין הוא חיש שמיי ענפחתה ששנה פ' פלן הוא מקומו של ר"י יומן הל"ל ולא לזיל מניה. ו"ה צבילי שם א"ר עמיקתא קדמייהא דהוה ענפחיה הוה ימירא על דא דבעתא ובה משערין רביעית על פסח. וגרסא הספדים שנית: [א] ל"ל אפיה ד"ר נמן כ"ר יוסי צ"ר יבדה ר"י. והוא כיהתא מובא צבילי שנת (ע). ל"ר ו"ה צ"ה אפיה ד"ר אהד דמי הוה צ"ה נבלת צ"ה עמיתין וכו' ו"ה עמיתין א"ל ר"י יוסי צ"י חף כשענמיה צ"ה אלל כדס שיש בו רביעית האולא ויכול לקרוש ולעמוד על כוית שהוא שיעור נבילה לעמא ארס והיינו אמרו ד"ה שבכית כשענמיה ו"ה רביעית אלמא כ"ר צ"ה מתוקף: [ד] ה"ג מהו מיון מנינא העד ר"י יושע וכו': [ה] ה"ג ואין לנו כיוולא בו דלמלא לשיעור ומטמא דמנו מטמא כשעור וכו'. ועיין בק"ע:

ציון ירושלים

בפני הברכה. ע"י מהר"פ ועיין שו"ת ח"ל ס' קכא:

גליון הש"ס

[א] ע"י שו"ת א"ח"י ח"א"י סימן קכא:

תורה אור השלם

- 1. והיו חייך תלאים לך כנגד ותחריק לילה וימס כ"ה ס' ואמין בחיך: דברים כ"ה ס' 2. ונבדשה הארץ לפני יי ואזר חשבון ויהייתם נקיים מני ומישאל ויהייתם הארץ והאת לכם לא אחוה לפני יי: במדבר ל"ב כ"ב 3. אל אלהים יי אל אלהים יי הוא ידע וישראל הוא ידע אל במקדך ואם במעלה בך אל תושיענו היום והיום: ירושע כ"ב כ"ב 4. ומבא חן וישראל טוב בעיניך אלהים ואדם: משלי ג' ד

מבנת אלהו

דמירי בלצנעיים צפורים כ"ו ע"ש בצורה: מורינא דבי נשיאה סוה. ע"ש מתנחת ק"ג צ' ק"ד א"ו ע"י טוס' שם ד"ה מורינא ו"ה האול ר"י:

הישנה אמר רבי יוחנן (ה) דרין דידן (הות) הוא ולמה קרי ליה עתיקה [א]מן בגין דהוה ביובי אית דאמרי דהות ועירא ורבתא ואית דאמרי דאזעירא א"ל ואלא אזעירא כמה דהות [ב]ואמה הוא שיעור של כוס רבי יוסי בשם ר' יוסי בן פוי ור' יוסי בר ביבי בשם ר' שמואל אצבעיים על אצבעיים על רום אצבע ומוחצה ושליש אצבע. (ח) רבי רבי יוסי בר ביבי בשם שמואל אתיא דר' נתן [ג]כ"ר"ש כמה דר"ש אמר ברביעית בן אמר ר' נתן ברביעית לכשיקרא ויהא בו כוית רבי סימון בשם ריב"ל מ"עשה" כפרדת רבי שמתה וטהרו את דמה משום נבילה ושאל (ב) רבי אלעזר את ר' סימון עד כמה ולא אשגה ביה ושאל לריב"ל וא"ל עד רביעית טעור ויהא מרביעית מנא (ג) ובאש ל"ה על (עד) דלא חור ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני דרין עובדא א"ל רבי יצחק (ד) בר (ביסנא) כהנה עד רביעית טעור יותר מכאן מנא ובעט ביה אמר ליה רבי זרקא בגין דשאל לך בעט ביה א"ל בגין דלא הוה דעתו בי כעישנא ביה דאמר רבי הנה יוהו חייך תלואים לך מנגד זה שלוקח חטים לשנה ופחרת (ה) לילה ויומם זה הלוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה הלוקח מן הפלטור ואנא סמיכנא אפלטור [ו]ומתו כרון העיד' ר' יהושע בן פתורה על דם נבילה שהוא טעור מהו טעור מלחכשיר אבל לטמא מנמא מתוך (ז) טעור ד"ה השריץ ככשורו ומנא ואינו מכשיר ואין לנו [ח]כיוצא בו ושיעור טומאתו שדמו מנמא ככשורו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טעור מאן דאמר טמא כרבי יהודה ומ"ה טעור כ"ה יהושע בן פתורה (י) רבי אבוא דאמין אחתיה דר' יהודה וכו') אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות' דרבי יהודה מורינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כ"ה: תני רבי ישמעאל קוון לא יתרום מפני החשד תני הגזברין היו מפספסין בקלוקין ת"ה מדברין היו עמו ושבחה שהוא נכנס עד שקעה שהוא יוצא וימלא פומיה מו א"ל תנחומא (ב) מפני הכרסה (ה) רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יוחנן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הכריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב (ו) והייתם נקיים מו' ומישראל בנביאים מנין דכתיב (ז) אל אלהים ה' וגו' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב (ח) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם נמליאל וזנא (ה) שאל לריב"ל יוסי בר רבי בון איהו המחזור שבכולם אמר ליה והייתם נקיים מו' ומישראל:

ה"ה ומה לא קרי לה עסיקה. שהי בזמן ההוא לא היתה המדה היא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקתא כדלמרא ר"מ דלף ר"י היה במקומו של ר"מ: ומגני בגין דהוה ציומו. א"ע"ג דכבר עברה מ"מ אין לקרותה ישנה כיון שהיתה ציומו: ה"ג חיש דאמרי דהוה ועירא ורבה ווערנא ולא וערנא כמה דהוה. וה"פ נא לתרן ולמה אמר ר"מ עמיקתא משום שנפחתה מרביעית ואח"כ הוסיפו עליה ואוקמוה מרביעית ואח"כ עמיקתא דלן לטעות דלמדיה ענפחתה קלאמר דלמ"כ הל"ל הא דלמ"ג לן שפתה הוא מדה רביעית וע"כ היינו מפרשין דלמדיה גדולה קלאמר אבל השתא דהמדה קטנה שציומו לא היתה כצוה להשתא הקטנה שהיתה כצוה להשתא והוא אינא למטעי דעל הראשונה הפחותה נאמר עמיקתא לנך קלאמר הדא דין הוא כלומר דהוה דהוה ציומו קודם ולו שהיה לנך עכשיו וליכא למטעי: ה"ג חיש יבש כניס דברי רבי נפח. וה"פ אס הוילא לה"ר ר"ן יבש עקבש כות חייב דמשיקרא הוי רביעית ולא דבעין רביעית שלם כקדוש ולא סגי רביעית משום דקדוש ללו בר מוניה הוא: אפילו ר"ג דלמרא חף ציין רביעית צעין כ"ש דמתניתין דלמרא כולן רביעית ולית ליה ל"ה הא דלמריין כמון דקדוש לאו בר מוניה הוא: וטעור דמא משום נבילה. שלא היה בר מוניה וכל רביעית רביעית לכשיקרא לא יהיה בו כוית ואין בו טומאת נבילה: עד כמה. דס היה זה שטתהו אורו משום נבילה: ולא אשגה ציה. ולא השיב לו ר' סימון דבר: ה"ג ושאל לוינ"ל וא"ו: ה"ג ובשאל ל"ה על דלא וכו'. והרע ל"ה על ר' סימון על שלא השיב לו על שאלתו: מתי הדיון עובדא. סיפר המעשה (שמו"ט) [שמתה] הפרדת של צות רבי וטעור דמא משום נבילה: א"ל ר"י צר כינשא ל"ר סימון. צדקן אשלה אס עד רביעית הוא דגסיחו אבל יומר מכאן טעמא לו אפילו יומר מרביעית טעור: ובעט ציה. רבי סימון דוקא אורו כמנדלו. ל"ה גבר בו: א"ל ר"י. ל"ר סימון משום דשאל לך דבר תורה אל מיתין ציה בתמיה: א"ל הא דלא השגתי לו הוהן שלא היתה דעמי מייבשת ענת ההיא: זה ענוקת חטים לשנה. שאין לו קרקע לזרוב והייתי חייב תלושים שאינו יודע אס יהיו לו מעות לשנה הבהא: ה"ג סדיק. מוכר וצוהאל חיש שאין לו וזה הלוקח אופה משבת לשבת ולמחר וימס רמו לשבת שהיוס הולך אחר הלילה: זה הלוקח מן הפלטור. מן הגמחים שאילו לא יהא לו למחוס למכור: ולא אפלטור סמוך. ואין דעמי מייבשת על ליה להשיב לו: ה"ג ומאי דוון. מאי חיל היה על אס יומר מרביעית טעמא או טעור: טעור רבי"ב מתמיתין היא צ"פ דעדיות: על אס נבלת הוא וקס"ד טעור לגמרי אפילו חייב מרביעית: ופריך טעור טעור. שהוא טעור להשכיר ארעיס שאינו מכשיר אלל דס השותם צענת צמיחה אלל לטמא מודה רבי"ב שדס נבלת מנמא: ומשי סמן טעור. כמשכירין פ"י: ואין לנו כיוולא נו. וקס"ד שאין לנו דס כיוולא שאינו מכשיר ומטמא צ"ל דס נבלת אפילו טעור לו מנמא: ה"ג ואין לנו כיוולא הא כשעור טומאול וכו'. וה"פ דקשיא ליה ללמא הא דלמרי כיוולא בו היינו לענין שישטא הדס כשעור אלל שהין כשעור מני מנמא כשעורא ואפילו הדס ללו אלל דמו של נבלת מיהו מנמא כשאינה רביעית ומטמא דמנמא רביעית כשקירוש עמוד לו כוית דמתמא נבלת מנמא: מ"ד טעמא. והיינו ריב"ל דלעיל כ"ר דלמרא כ"פ דעדיות שצ"ה עמיתין ד"ס נבלת: ומ"ד טעור. דהיינו מתמיתין דמכשירין כ"ר כן כמירא: ה"ג א"ל ר"ב אכדומי דמן נחופה ואופה. וספיר קמרת דר"י הוא דמנמא דרבי יהודה מורה ורואות דבי נשיאה הוי שהרי פרטת שבת כמיה: היא ה"ר הורה דיתר מרביעית טעמא כשענמיה: קוון. מי שהוא בעל שיער לא ימירס שמה יולא כשעורו וקוון הוא מלשון קוואוטי תמלס ורמזים פירש עני ונבלת להון מלשון קמי: נמי: ה"ו מפספסין קולקין. ה"ו משפספין צעיר המורס אס היו שפערות דפוקים תממת זיעה וואה. ל"ה קילקו הוא חלוק של כמר שיש לו יעמין וכשהיה המורס לבוש חלוק כזה הוי מפרדיין אותן היעמין שלא יתשעו העמיתין המעות בחיור: מרביין היו עס הפורס. כדי שלא יתן דבר בתוך פיו: ופריך וימלא פומיה מו. היה לו למלאות פיו מים ולא היו לריבין לדבר עמו: מפני הכרס. שהיו המורס לנך על ארבעותין כדך שמכריין על הפרשת תרומת הגורן: חיורו המחור כשנול. היינו המפסוקים מוזכר ומפורש שצדקן לנקות עצמו לפני בני אדם:

ולמה קרי ליה עתיקה. מחפה שזכרה שמדדו בה ציומו: ה"ג מן בניו לו. כמה דהוה. היינו עמיקא כן שהיה קטנה: ה"ג אמר רבי יוחנן הדא דר"י וכו' אמרי נבבילי שם א"ר עמיקתא קדמייהא דהוה ענפחתה הוה ימירא על דא דבעתא ובה משערין רביעית על פסח. וירכסא הספדים שיעור: כ"ו פום. מדרית אלצנעו: ה"ג חיש יבש יין קדוש כמות משערין דמשיקרא הוה ציה רביעית וקרוש רביעית שלמה צעין דלא בר מוניה הוא: ה"ג אפיה ד"ר נמן כ"ר צ"ה ר"י. והוא ציבית מנא צבילי שנת (פ). דרבי נמן ר"י צ"ה ארמו דבר אהד דמי האס דס נבילה צ"ה מטהרין. דלמי ככשר לעמא כבילת כוית אלו מורה משקין כ"ו. ו"ה עמיתין א"ל רבי יוסי חף כשענמיה צ"ה בית הלל לא טעמא אלל כדס שיש בו רביעית האולא ויכול לקרוש ולעמוד על כוית שהוא שיעור נבילה לעמא ארס והיינו אמרו דבר אהד שצבית היבש כשענמיה חף רביעית מלמא כ"ר צ"ה מתוקף: וטעור אס דמה. אמר לה סתם אס עד רביעית אלו חף רביעית: ושאל לו עד כמה ולא אשגה ציה. ולא השיב לו: רבי יושע טעור לו. כ"ר צ"ה והסם לא היה רביעית וטעור דמה: ובאש ל"ה על (עד) דלא חור ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני דרין עובדא א"ל רבי יצחק (ד) בר (ביסנא) כהנה עד רביעית טעור יותר מכאן מנא ובעט ביה אמר ליה רבי זרקא בגין דשאל לך בעט ביה א"ל בגין דלא הוה דעתו בי כעישנא ביה דאמר רבי הנה יוהו חייך תלואים לך מנגד זה שלוקח חטים לשנה ופחרת (ה) לילה ויומם זה הלוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה הלוקח מן הפלטור ואנא סמיכנא אפלטור [ו]ומתו כרון העיד' ר' יהושע בן פתורה על דם נבילה שהוא טעור מהו טעור מלחכשיר אבל לטמא מנמא מתוך (ז) טעור ד"ה השריץ ככשורו ומנא ואינו מכשיר ואין לנו [ח]כיוצא בו ושיעור טומאתו שדמו מנמא ככשורו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טעור מאן דאמר טמא כרבי יהודה ומ"ה טעור כ"ה יהושע בן פתורה (י) רבי אבוא דאמין אחתיה דר' יהודה וכו') אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות' דרבי יהודה מורינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כ"ה: תני רבי ישמעאל קוון לא יתרום מפני החשד תני הגזברין היו מפספסין בקלוקין ת"ה מדברין היו עמו ושבחה שהוא נכנס עד שקעה שהוא יוצא וימלא פומיה מו א"ל תנחומא (ב) מפני הכרסה (ה) רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יוחנן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הכריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב (ו) והייתם נקיים מו' ומישראל בנביאים מנין דכתיב (ז) אל אלהים ה' וגו' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב (ח) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם נמליאל וזנא (ה) שאל לריב"ל יוסי בר רבי בון איהו המחזור שבכולם אמר ליה והייתם נקיים מו' ומישראל:

ה"ה ומה לא קרי לה עסיקה. שהי בזמן ההוא לא היתה המדה היא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקתא כדלמרא ר"מ דלף ר"י היה במקומו של ר"מ: ומגני בגין דהוה ציומו. א"ע"ג דכבר עברה מ"מ אין לקרותה ישנה כיון שהיתה ציומו: ה"ג חיש דאמרי דהוה ועירא ורבתא ואית דאמרי דאזעירא א"ל ואלא אזעירא כמה דהות [ב]ואמה הוא שיעור של כוס רבי יוסי בשם ר' יוסי בן פוי ור' יוסי בר ביבי בשם ר' שמואל אצבעיים על אצבעיים על רום אצבע ומוחצה ושליש אצבע. (ח) רבי רבי יוסי בר ביבי בשם שמואל אתיא דר' נתן [ג]כ"ר"ש כמה דר"ש אמר ברביעית בן אמר ר' נתן ברביעית לכשיקרא ויהא בו כוית רבי סימון בשם ריב"ל מ"עשה" כפרדת רבי שמתה וטהרו את דמה משום נבילה ושאל (ב) רבי אלעזר את ר' סימון עד כמה ולא אשגה ביה ושאל לריב"ל וא"ל עד רביעית טעור ויהא מרביעית מנא (ג) ובאש ל"ה על (עד) דלא חור ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני דרין עובדא א"ל רבי יצחק (ד) בר (ביסנא) כהנה עד רביעית טעור יותר מכאן מנא ובעט ביה אמר ליה רבי זרקא בגין דשאל לך בעט ביה א"ל בגין דלא הוה דעתו בי כעישנא ביה דאמר רבי הנה יוהו חייך תלואים לך מנגד זה שלוקח חטים לשנה ופחרת (ה) לילה ויומם זה הלוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה הלוקח מן הפלטור ואנא סמיכנא אפלטור [ו]ומתו כרון העיד' ר' יהושע בן פתורה על דם נבילה שהוא טעור מהו טעור מלחכשיר אבל לטמא מנמא מתוך (ז) טעור ד"ה השריץ ככשורו ומנא ואינו מכשיר ואין לנו [ח]כיוצא בו ושיעור טומאתו שדמו מנמא ככשורו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טעור מאן דאמר טמא כרבי יהודה ומ"ה טעור כ"ה יהושע בן פתורה (י) רבי אבוא דאמין אחתיה דר' יהודה וכו') אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות' דרבי יהודה מורינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כ"ה: תני רבי ישמעאל קוון לא יתרום מפני החשד תני הגזברין היו מפספסין בקלוקין ת"ה מדברין היו עמו ושבחה שהוא נכנס עד שקעה שהוא יוצא וימלא פומיה מו א"ל תנחומא (ב) מפני הכרסה (ה) רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יוחנן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הכריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב (ו) והייתם נקיים מו' ומישראל בנביאים מנין דכתיב (ז) אל אלהים ה' וגו' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב (ח) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם נמליאל וזנא (ה) שאל לריב"ל יוסי בר רבי בון איהו המחזור שבכולם אמר ליה והייתם נקיים מו' ומישראל:

ה"ה ומה לא קרי לה עסיקה. שהי בזמן ההוא לא היתה המדה היא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקתא כדלמרא ר"מ דלף ר"י היה במקומו של ר"מ: ומגני בגין דהוה ציומו. א"ע"ג דכבר עברה מ"מ אין לקרותה ישנה כיון שהיתה ציומו: ה"ג חיש דאמרי דהוה ועירא ורבתא ואית דאמרי דאזעירא א"ל ואלא אזעירא כמה דהות [ב]ואמה הוא שיעור של כוס רבי יוסי בשם ר' יוסי בן פוי ור' יוסי בר ביבי בשם ר' שמואל אצבעיים על אצבעיים על רום אצבע ומוחצה ושליש אצבע. (ח) רבי רבי יוסי בר ביבי בשם שמואל אתיא דר' נתן [ג]כ"ר"ש כמה דר"ש אמר ברביעית בן אמר ר' נתן ברביעית לכשיקרא ויהא בו כוית רבי סימון בשם ריב"ל מ"עשה" כפרדת רבי שמתה וטהרו את דמה משום נבילה ושאל (ב) רבי אלעזר את ר' סימון עד כמה ולא אשגה ביה ושאל לריב"ל וא"ל עד רביעית טעור ויהא מרביעית מנא (ג) ובאש ל"ה על (עד) דלא חור ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני דרין עובדא א"ל רבי יצחק (ד) בר (ביסנא) כהנה עד רביעית טעור יותר מכאן מנא ובעט ביה אמר ליה רבי זרקא בגין דשאל לך בעט ביה א"ל בגין דלא הוה דעתו בי כעישנא ביה דאמר רבי הנה יוהו חייך תלואים לך מנגד זה שלוקח חטים לשנה ופחרת (ה) לילה ויומם זה הלוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה הלוקח מן הפלטור ואנא סמיכנא אפלטור [ו]ומתו כרון העיד' ר' יהושע בן פתורה על דם נבילה שהוא טעור מהו טעור מלחכשיר אבל לטמא מנמא מתוך (ז) טעור ד"ה השריץ ככשורו ומנא ואינו מכשיר ואין לנו [ח]כיוצא בו ושיעור טומאתו שדמו מנמא ככשורו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טעור מאן דאמר טמא כרבי יהודה ומ"ה טעור כ"ה יהושע בן פתורה (י) רבי אבוא דאמין אחתיה דר' יהודה וכו') אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות' דרבי יהודה מורינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כ"ה: תני רבי ישמעאל קוון לא יתרום מפני החשד תני הגזברין היו מפספסין בקלוקין ת"ה מדברין היו עמו ושבחה שהוא נכנס עד שקעה שהוא יוצא וימלא פומיה מו א"ל תנחומא (ב) מפני הכרסה (ה) רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יוחנן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הכריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב (ו) והייתם נקיים מו' ומישראל בנביאים מנין דכתיב (ז) אל אלהים ה' וגו' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב (ח) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם נמליאל וזנא (ה) שאל לריב"ל יוסי בר רבי בון איהו המחזור שבכולם אמר ליה והייתם נקיים מו' ומישראל:

בש"ת שבת יעקב סימן כ"ב שה"ר צפירוס אהר כבלי ששמו פוסקין ופירשו דחוק ומ"ש עיקר: על רוס אלצנע ופליש אלצנע. עיין טוס' בפסחים ק"ט א' ד"ה רביעית שמישכא לכוניא וז